

Kinderen van Atlas

(Ofwel: 'De Atlantiërs')

Rolf Alexander

**Kinderen
Van Atlas**

(Ofwel: 'De Atlantiërs')

“De ware geschiedenis van de Mensheid is de geschiedenis van zijn Religies”.

Max Müller (* Dessau 6/12 -1823 --- + Oxford 28/10-1900).

Uitgeverij RAMOSE B.V.

Dit boek is te bestellen via www.bol.com en bij alle boekhandels in Nederland en België onder het nummer:

ISBN-nummer: 9789402146967

Rolf Alexander is een pseudoniem van de auteur Leo Heynen.

Cover: eigen foto's van Stonehenge, de Apollo-tempel in de Ilias van Homerus.
Omslagontwerp: Chris Zomer.

© Rolf Alexander.

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een eerbetoon aan Homerus, Plato, Diodorus van Sicilië en aan de auteur van de Oud-Noorse EDDA.

Diodorus van Sicilië (Siculus): 'Bibliotheca Historica'; Deel III, 56-61:

'De Atlantiërs namelijk, die langs de Oceaan vruchtbare gebieden bewonen, onderscheiden zich zeer van hun burenen door vroomheid ten aanzien van de Goden en mensvriendelijkheid tegenover vreemden, en beweren dat bij hen de Goden geboren zijn. En dat, wat hierover bij hen wordt verteld, klopt ook met wat de voortreffelijkste der Griekse dichters (Homerus) schrijft, wanneer hij Hera laat zeggen: 'Want ik ga bezoeken aan de grens van de voedende Aarde Oceanos, de Oorsprong van de Goden, en de Almoeder Tethys.' (Homerus : Ilias XIV - vs 200).

INHOUD:

Voorwoord.....Blz. 11

Inleiding - I.....Blz. 15

- Korte Inhoud van dit boek, 15

Landkaarten:

1. Landkaart: Hellas contra Troas/Atlantis.....Blz. 22 - 23

2. Landkaart: West Europa.....Blz. 24 - 25

3. Landkaart: Engeland en het Kanaal.....Blz. 26 - 27

4. Landkaart: Oceaan van Atlas.....Blz. 28 - 29

Inleiding - II.....Blz. 30

Kaart 1: BRON: **Roger Jousaume:** Dolmen-bouw vanaf ca. 5200 tot 2500 v.C.
(excl. steencirkels en andere Menhirs.):.....**Blz. 67**

Kaart 2: Fig. 1: Europese Megalietenbouw, incl. menhirs, vanaf 5500 tot ca.
1500 v.C.. BRON: **P.R. Giot:** 'Vorgeschichte in der Bretagne': .....**Blz. 261.**

Hoofdstuk: 1. OP ZOEK NAAR HET VERLEDEN.

1.1. Het oude Europa.....Blz.: 35

- IJstijdgrotten, 35

- De prehistorie, wieg van de beschaving, 37

- Glozel, 40

- Het schrift ontstond in Europa, 43

- Na de IJstijd, 44

- Moedergodinnen, 46

- Aziaten en Afrikanen in dit werelddeel, 49

- 'Indianen' ontdekken Europa, 52

- Archaisch 'Science Fiction', 61

- Europese dolmens en obeliskken, 65

- Dolmens zijn kunstmatige grotten, 66

1.2. Opnieuw Afrikanen.....Blz.: 70

- De Sahara, met olifanten, 70

- Mummificeren, 73

- Ogenshijnlijke wereldrampen, 78

- Ötzi, de man van het Ötztal, 81

- Boogschutters en hun Maritieme Klokbekercultuur, 83

Hoofdstuk: 2. DE HEUVEL VAN POSEIDON.

- 2.1. De Atlas – Dynastie.....Blz.: 89**
- Rond 3300 v.C., 89
  - Het geslacht van Atlas, 89
  - Europa rond 3300 v.C., 90
  - Orkney, een Schots Pompeji, 91
  - Ca. 2500 v.C., 94
  - Verschuiving van Megalietenbouw, 96
  - De mensen van Orkney, 97
  - Plato, en Solon de Wijze, 100
  - Trojaanse ATLAS-dynastie, 103
  - Het Huis van Troje (het Heilig Ilion), 106
- 2.2. Twee geschiedenissen in Eén.....Blz. 107**
- Plato en Herodotus, 107
  - Plato en Homerus, 108
  - Troje (het Heilig Ilion) ‘omringd door stenen cirkels’, 110

Hoofdstuk: 3. DE OORLOG VAN HELLAS TEGEN ATLANTIS.

- 3.1. De voorgeschiedenis.....Blz.: 114**
- Troje, de steile stad, 114
  - De Apollo Tempel, 116
  - Niet Goden, maar Godinnen krijgen de schuld, 120
  - De Gouden Twistappel, 123
  - Helle wordt Helena, 127
  - De stad Athene, 129
- 3.2. Het Hoogheilig Kythera versus het Heilig Ilion ..... Blz. 131**
- Met 1200 schepen, 131
  - Iphigeneia, 132
  - De Trojaanse Oorlog, 134
  - Hard bewijs voor een religieus conflict, 137
  - De EDDA – en andere teksten, 140
  - ‘De Wessex Cultuur’, 148
  - Achilles diepe wrok, 151
  - Patroklos’ dood, 155
  - Poseidon en Apollo vergeefs op de bres voor Troas, 169

Hoofdstuk 4: ROEM VOOR HET RIJK VAN ATLANTIS

- 4.1. De nasleep van de oorlog en het Vergelijk.....Blz. 175**
- Ontreddering alom, 175

- Het Godenvergelijk, 178
- De wieg van de nieuwe Atlantis-koningen, 182
- Circe en Calypso, dochters van Helios en de Titaan Atlas, 184
- Faeaken uit de dansvlakten van Afrika gevlucht, 187
- Norombega aan de riviermonding, 191
- Vergelijken, 195
- Bij de Faeaken treft Oost en West elkaar, 198
- Nogmaals het Vergelijk, 205
- De stad Athene, 207
- De koningen van Atlantis waren Goden, 208
- Odysseus keert terug naar Ithaca, 211
- Poseidon's Lichtbaken in Zee, 214
- Ook naar de Amerika's, 215
- De Canarische Eilanden, 216

4.2. Koningen van een paradijselijke Vrede en Welvaart.....Blz. 218

- Nogmaals de Faeaken, 218
- De Hyperboreeërs, 218
- De Atlantiërs, 228
- Gadirië, 230
- Atlas en de Tuin der Hesperiden, 233
- Vanaf ca. 1830 v.C. 'de Gouden Tijd', 236
- Instrumenten, 241
- Zonnesymbolen, 243
- Hemelschijf en gouden Maanhoeden, 246

4.3. De ondergang van Atlantis.....Blz. 248

- Europa rond 1600-1500 v.C., 248
- Plato wijst 'Godenterreur' af! 250
- Homerus' formuleringen van de ramp, 254
- Einde Noord-Europese Megalietenbeschaving, 259

Naschrift.....Blz. 264

- De Hettieten uit Gadirië, 265
- Geen Troje in Turkije, 273

Appendix - I: 'De Godenoorlog = De Trojaanse Oorlog'.....Blz. 275

Appendix - II: 'De donkere of duistere Eeuwen' .....Blz. 281

Appendix - III: 'De Argonautika of Tocht der Argonauten' .....Blz. 289

Literatuurlijst.....Blz. 293

Voorwoord.

Rond 1600-1500 v.C. werd het vasteland van wat nu Griekenland heet, slechts schaars bewoond, en wel door een eenvoudige boerenbevolking. Roland Schiller formuleert het zo:

*'In de tijd van de (vulkaan)uitbarsting van Santorini (het eiland Thera) werd Griekenland (het vasteland, RA=Rolf Alexander) bewoond door primitieve Helladische stammen, waarvan het culturele niveau weinig hoger was dan dat van de minder geavanceerde stammen van Amerika, toen Columbus daar landde.'*¹

En Keith Branigan en Michael Vickers noteren in hun boek²:

*'De eerste Grieken . . . ; . . . drongen een aantal strak georganiseerde groepen beroepssoldaten Griekenland binnen. Zij beschikten over een nieuw wapen, dat op de eenvoudige boerenbevolking van Griekenland een uiterst angstaanjagende uitwerking had: strijdwapen en paard, aldus Professor S.Marinatos.'*³

Volgens de beschrijvingen van Roger Joussaume⁴ bouwden deze Myceners megalieten graven, zoals die voorheen werden gebruikt in West Europa en Zuidoost Spanje. Weinig mensen zijn er zich vandaag de dag van bewust dat in West en Noord Europa al zo'n 2000 jaar indrukwekkende megalietmonumenten werden opgericht in een periode, waarin er langs Nijl en Eufraat nog niet gebeurde, waar de eerste archeologen (zonder C-14 methode) van droomden. Europa had die eerste twee millennia (van ca. 5300 – 3300 v.C.) een absolute voorsprong, ja zelfs een monopolie op dit gebied.

Op een van de sarsen-stenen van Stonehenge in Engeland lieten de bouwers een 'Myceense dolk' achter, lang voordat ze met hun strijdwapens in Griekenland arriveerden.

Dit alles is bevestigd door nauwkeurig archeologisch onderzoek: de eerste megalietmonumenten, zogenaamde schachtgraven, sterk gelijkend op oudere uit noordwest Europa, verschenen pas vanaf ca. 1500 v.C. in Griekenland. Dit was

---

¹ Ronald Schiller: 'Verre Geheimen', Mysteries uit de oudheid ontrafeld, blz. 105. Uitgeverij BIGOT & VAN ROSSUM BAARN.

² Keith Branigan en Michael Vickers: 'HELLAS, the civilizations of ancient Greece (pag.64)

³ Bedoeld is prof. Spyridon Nikolaou Marinatos (1901-1974) van de Atheense universiteit.

⁴ Roger Joussaume: 'Des Dolmens pour les Morts, Les mégalithismes à travers le monde' (in het Engels beschikbaar als: 'Dolmens for the Dead').

nadat er blijkbaar een natuurcatastrofe zonder weerga had plaats gevonden, welke een einde lijkt te hebben gemaakt aan de oogverblindend mooie Minoïsche beschaving van Kreta en eilandjes in de buurt. De Minoïsche invloed bleef evenwel in het oostelijk deel van de Middellandse Zee nog geruime tijd in stand.

Na genoemde natuurramp arriveerden onverwachts dus nieuwe mensen die we Myceners zijn gaan noemen. Zij bezaten die superieure wapens en strijdwapens, kennis op velerlei gebieden en een verfijnde megalietenbeschaving. De Myceners kwamen uiteraard niet uit de lucht vallen, noch doken zij op uit een nog immer niet ontdekte beschavingsterp ergens in Centraal Azië. Waar zij wel vandaan kwamen en wie zij waren, willen we in dit boek trachten aan te tonen.

Emoties mogen bij het beoordelen van wetenschappelijke gegevens en aangedragen feiten eigenlijk geen rol spelen. Toch willen we vooraf stellen, dat de geschiedenis van 'de Grieken' nog veel fantastischer is dan we tot nu toe al dachten. Met het ware verhaal over de Trojaanse Oorlog verliezen zij namelijk niet een stuk geschiedenis, maar krijgen ze er juist een bij; een dat van veel grootser allure is dan ze zelf ooit hadden kunnen verzinnen. En waar zich die 'Griekse' geschiedenis precies afspeelde, wordt dan van ondergeschikt belang. De aanwezigheid der nieuwkomers in Griekenland vanaf ca. 1500 v.C. respectievelijk ca. 900 v.C., toen een nieuwe golf mensen uit het noordwesten, 'Doriërs' geheten, aankwam op het Griekse vasteland, en vele daar aanwezige Myceners zich verspreidden over het Westen van Klein-Azië en later op de vele grote en kleine eilanden, tot en met Sicilië en de laars van Italië toe, zijn ons grotendeels bekend uit de geschiedenisboeken, de literatuur, en meer recent uit de archeologie.

Maar aan deze bekende feiten gaat nog een heel ander verhaal vooraf, een geschiedenis die wij slechts konden reconstrueren door minutieus het werk te bestuderen van talloze archeologen en andere wetenschappers in combinatie met o.a. Griekse en Scandinavische overleveringen. Ons aandeel beperkte zich daarbij tot het bijeenzoeken en vervolgens in elkaar zetten van al die door anderen gevonden puzzelstukken.

Tot in de recente geschiedenis werd er van uitgegaan, dat er heel vroeger in Europa na de IJstijd niets interessants was gepresteerd. Andere continenten hadden schitterende beschavingen voortgebracht, maar Europa was jammerlijk achtergebleven.

Een nieuwe wetenschap, de archeologie, en een nauwkeurige mogelijkheid om de ouderdom van allerlei zaken vast te stellen, de zogenaamde C-14 methode, hebben daarin drastisch verandering gebracht. Periodieke natuurrampen, die vele volken naar verre oorden deden wegvlugten, blijken Europa, en als gevolg daarvan ook onze kijk op haar geschiedenis, parten te hebben gespeeld.

Het 'Europa der Barbaren', "waar nooit iets gebeurd zou zijn", zo blijkt uit de gegevens die ons ter beschikking zijn gekomen, heeft in werkelijkheid een oudere beschaving gekend dan die in het Nabije Oosten, voortgebracht door volkeren van allerlei kleur, van allerlei ras.

En waarom wordt dat dan niet in onze scholen verteld, en aan de jeugd onderwezen? Waarschijnlijk omdat er iets mis is met 'ons systeem'. Een bekend Nederlands oudhistoricus schreef medio mei 2016 op zijn website. Wij citeren:

*"Een oudhistoricus houdt zich bezig met de tijd waarin de menselijke beschaving – hoe je dat begrip ook wil definiëren – is ontstaan en omdat hij een historicus is, beperkt hij zich tot de geschiedenis. De geschiedenis begint per definitie wanneer we teksten hebben. Een historicus die zich bezig houdt met de Prehistorie (letterlijk: "voor-geschiedenis") zou een **contradictio in terminis** zijn. Prehistorie is het werk van archeologen."*

Beroepsmatig weet een oudhistoricus in principe dus niets over de prehistorie en de archeologische ontdekkingen uit die periode.

Archeologen noteren wat ze vinden. En soms beschrijven ze wat hen speciaal is opgevallen. Zo suggereert de Franse archeoloog Roger Joussaume regelmatig in zijn befaamde boek (zie voetnoot 4 op pagina 11), dat de megalietencultuur in Europa is ontstaan, en zich van daaruit over de wereld heeft verspreid. Daarbij geeft hij nogal eens zelfs de volgorde in tijd en plaats aan, hoe en waar deze zich ontwikkelde. Maar er bestaan helaas geen prehistorici, bij wie hij gehoor zou kunnen vinden. En oudhistorici hebben nauwelijks of geen weet van de gebeurtenissen in 'prehistorisch Europa'. En als gevolg daarvan wordt de wereld van de mensen, die vroeger op dit continent woonden, soms nog steeds weggezet als achterlijk en zonder eigen beschaving. Geheel ten onrechte dus.

Men kan moeilijk volhouden, dat volkeren die geen schrift hebben of (zoals lange tijd in Europa, hetgeen ons o.a. door Julius Caesar is gemeld) door culturele of religieuze taboe's hun ervaringen niet mogen noteren, geen beschaving zouden hebben, wat de archeologie in hun leefgebied ook aan opzienbarende zaken aantreft. Hier ligt dus een interessant terrein braak. Het is een enorme blinde vlek, welke buiten de archeologie door geen enkele wetenschappelijke discipline wordt ingevuld.

Om een begin te maken hebben wij daarom oude (maar pas veel later op schrift gestelde) verhalen en geschiedenissen van volkeren, die in het verleden aantoonbaar zijn verhuisd of gevlucht, gecombineerd met archeologische feiten. De logische conclusies die daaruit voortvloeien, zijn moeilijker te bewijzen, niet zozeer doordat de gegevens 'afgeleid, of indirect' worden verkregen; maar hoofdzakelijk omdat alle neuzen in de verkeerde richting wijzen, in een richting die door goedbedoelende onderzoekers meer dan 100 jaar geleden is bepaald.

In de hierna volgende Inleiding vindt u een greep uit de beschrijvingen, die Homerus in zijn heldendichten en Plato in zijn dialogen geven over vooral Engeland en het Kanaaleiland Jersey. In dit geval beschikken we o.i. dus wel degelijk over oude teksten om de geschiedenis te kunnen herschrijven.

Bovendien citeren we enkele moderne wetenschappers die de Britse Wessex-cultuur en de Kanaal Bronstijd met de Hilversum-cultuur linken aan de tijd en beschaving die Homerus beschrijft.

Door oude teksten over West Europa, dat duizenden jaren zijn kennis heeft weten te behouden door 'intensieve geheugentraining', te gebruiken en naast de bevindingen op dit continent van de archeologen te plaatsen hebben wij deze geschiedenis inderdaad weten te herschrijven. Welke bewijzen zijn er daarnaast nog nodig dan de verklaringen en beschrijvingen van Homerus en Plato zelf? Als voorbeeld citeren wij uit Plato's dialoog Timaeus:

'Van uit dat eiland (Atlantis, RA) . . . kon de reiziger van toen oversteken naar de andere eilanden (de Canarische Eilanden, RA), en van die eilanden uit bereikte men het ganse vasteland dat er tegenover lag, en dat deze zee -die waarlijk haar naam verdiende (de Atlantische, RA)- afzoomde. Want alles wat aan onze zijde van die zee-engte (hier is bedoeld: de Straat van Gibraltar, RA) . . . gelegen is, blijkt meer een binnenhaven met een smalle vaargeul te zijn (de Middellandse Zee, RA); maar wat ginds ligt, dát is de echte zee en het land dat háár omsluit verdient waarlijk in ieder opzicht en ten volste de naam 'vasteland'.'

Hier blijkt onomstotelijk, dat men uit de overgeleverde Atlantis-verhalen heel goed wist, hoe fantastisch groot de Atlantische Oceaan was, en dat men ook van de Amerika's afwist, samen met Europa en Afrika "de échte vastelanden" genoemd.

Inleiding I.

Wie de geschiedenis van het oude prehistorische Europa, welke volgens een hardnekkige traditie barbaars en zonder beschaving zou zijn geweest, kleur wil geven en inhoud, en wel op grond van een geweldige hoeveelheid archeologische vondsten en andere zwaarwegende redenen, moet van goeden huize komen. Van hem of haar wordt een reeks bewijzen geëist, die het verhaal al gauw moeilijker leesbaar maken. Maar daarbij moet wat hij/zij presenteert, ook nog eens lezen als een trein en bijna zo ontspannend zijn als een moderne seksroman.

Hoe los je zo'n dilemma op? Een nieuwe theorie immers moet eerst bekend worden, gepubliceerd met acceptabele argumenten en harde gegevens. Pas wanneer de nieuwe ideeën algemeen aanvaard zijn en gemeengoed zijn geworden, kan men er populaire versies van uitbrengen, en eventueel aankloppen bij Holly- of Bollywood.

Het boven beschreven probleem speelt ook bij 'Kinderen van Atlas', dat ingaat tegen alles wat 'de wetenschap' heeft geërfd. Voor wie onbekend is met de materie, zal ons verhaal hier en daar wellicht minder gemakkelijk te volgen zijn. En om deze hiaat op te vullen, schreven we niet één maar twee Inleidingen, waarvan de eerste in een beperkt aantal pagina's summier de inhoud van het boek vertelt; namelijk 'de geschiedenis van Europa' vanaf de laatste IJstijd tot 'de ondergang van Atlantis', zoals deze uitgebreider en met bronvermelding in de volgende pakweg 300 bladzijden uiteen wordt gezet. Dit alles in de hoop dat dit de geïnteresseerde lezer zal stimuleren om ook het minder gemakkelijke deel tot zich te nemen:

Korte Inhoud van dit boek:

Het continent Europa werd al heel lang bewoond, tenslotte ook door zogenaamd 'moderne mensen', voordat er tijdens de laatste IJstijd schitterende tekeningen en schilderijen verschenen in grotten van b.v. Frankrijk, Spanje en Italië, vaak omgeven door mysterieuze tekens, die later Runen (Geheimen) bleken te zijn, lettertekens met magische krachten; de éérste lettertekens überhaupt.

Welke mensen en volken dat allemaal waren, die tussen ca. 32.000 en 10.000 jaar geleden in vele grotten in vooral de Dordogne, maar ook elders in Zuid Frankrijk, deze vaak kunstzinnige maar ongetwijfeld religieuze afbeeldingen creëerden, is moeilijk vast te stellen. Zeker is dat het 'moderne mensen' waren zoals wij, die zich na vele omzwervingen op deze planeet, uiteindelijk op dit continent gevestigd hadden. Uit gevonden gereedschappen weten we dat zij visten en jaagden. Allerlei wilde dieren hebben zij in hun grotten afgebeeld, als konden zij deze op die wijze bedwingen en beheersen. En runderen hadden zij

inmiddels inderdaad getemd, evenals waarschijnlijk paarden. Want let wel: we zien uit ruiven etende koeien en geiten op een aantal grottekeningen afgebeeld. En dat toont duidelijk aan, dat zij geen jagers/verzamelaars meer waren. Zij waren veeboeren en tamelijk honkvast, en zij woonden duizenden jaren in die grottengebieden. De gevestigde opvatting is dat zich de landbouw pas geruime tijd na de IJstijd vanuit het Midden Oosten over Europa begon te verspreiden. Dat in een eerdere periode ook in Europa al een en ander, b.v. veevoer of drankjes, werd verbouwd, is nooit aangetoond. Maar de in het begin van de 21ste eeuw gevonden bewijzen in stenen kruiken dat er 8000 jaar geleden in Georgië aan de Zwarte Zee al wijn werd gemaakt, doet naast de gevulde ruiven in de grotten van West Europa dit vermoeden wel rijzen.

De laatste cultuurfase van de IJstijd wordt het Magdalénien genoemd, welke in Europa duurde van ca. 16.000 tot ca. 8.000 v.C., toen er een einde kwam aan deze laatste IJstijd. In die periode werd er ook, in een nogal dominante positie, een 'Aziatisch' volk gesignaleerd in bedoeld gebied. Het is voor ons het eerste bewijs dat de Europese beschaving werd ontwikkeld door volkeren van allerlei rassen.

Het einde van de IJstijd is blijkbaar met het nodige natuurgeweld gepaard gegaan. De grotten, ongetwijfeld heiligdommen, werden daarbij dicht gesmeten. En de priesters en priesteressen zullen toen hebben geconcludeerd, dat de Goden boos waren dat mensen in hun grotten 'wezens schiepen'. Het was blijkbaar aan de Goden voorbehouden om afbeeldingen van mens en dier te maken. Want met hoeveel kundigheid en gevoel voor schoonheid leden van vele generaties Europeanen allerlei dieren in bewonderenswaardige schilderijen ook hadden vereeuwigd, na de grote schok van ca. 8.000 v.C. kwam daar plotseling en volledig een einde aan. Een nieuw jammerlijk religieus taboe was geboren: een verbod op afbeeldingen maken van andere levende wezens.

In de periode daarna zien we nog wel, b.v. in Syrië, heel specifieke tekens opduiken, die voorheen slechts uit de grotten bekend waren, hetgeen erop duidt dat er toen ook groepen mensen op de vlucht waren geslagen naar elders.

In Noordoost Amerika was inmiddels het ijs ook verdwenen (zie hierachter de landkaart 'Oceaan van Atlas'). En langzaam zien we dan in de millennia daarna Indianen uit het zuiden noordwaarts trekken. En met hun zeewaardige boten bereiken zij rond het midden van het 6de millennium v.C. Europa. Zij waren, zoals de archeologie heeft vastgesteld, diepzeevissers en zij vestigden zich aan de kusten. Men is hen 'de Archaische Zeevaarders' gaan noemen. En in contact gekomen met de lokale bevolking ontwikkelden zij samen met deze 'oude' Europeanen in de loop van de eeuwen daarna vanuit Bretagne een magnifieke megalietenbeschaving, die in belangrijke mate gebaseerd was op wat er vroeger

in de grotten aan religieuze activiteiten was ontplooid. De menhirs vervingen daarbij de stalagmieten en stalactieten. En de dolmens of hunebedden werden kunstmatige grotten. En dat alles werd opgericht met enorme stenen, 'de botten der Goden', die niet bewerkt of anderszins beschadigd mochten worden. Een verre echo van dat verbod vinden we nog terug in de bijbel, zoals in Exodus 20:25 en Leviticus 26.

Van ca. 5300 tot ca. 3300 v.C. hadden deze oude en nieuwe Europeanen wereldwijd een monopolie met hun kennis van megalietenbouw, welke van generatie op generatie werd doorgegeven via intensieve geheugentraining.

En dan wordt de bevolking van dit continent blijkbaar opnieuw opgeschrikt door gewelddadige 'wraakoefeningen' of waarschuwingssignalen van de Goden, want velen vluchten opnieuw alle kanten op. En er verschijnen voor het eerst in de menselijke geschiedenis megalietmonumenten buiten West Europa: in het huidige Oekraïne en in het Nabije Oosten, waaronder in Syrië/Palestina. En zo kon deze cultuur veel later nog sporen in de bijbel nalaten: 'geen afbeeldingen van levende wezens maken, en de stenen niet bewerken'.

Maar ook in Europa valt er in die periode tegen het einde van het vierde millennium een grote verspreiding van monumenten waar te nemen. We beperken ons hier tot wat voor ons verhaal van cruciaal belang is: de steencirkels. In het Franse Bretagne in de buurt van Carnac waren er in die tijd al steencirkels opgericht in de vorm van een dubbel hoefijzer, ongetwijfeld de voetstappen van het paard van de Zonnegodheid (zie hierachter de landkaart 'Hellas contra Troas/Atlantis').

De bouwers respectievelijk de vereerders van deze steencirkels moeten zich geschokt door bedoelde natuurramp ca. 3300 v.C. hebben ingescheept om hun geluk elders te gaan beproeven, want niet lang daarna verschenen zulke cirkels en andere megalietmonumenten in het hoge Noorden op de Schotse Orkney eilanden (opnieuw: zie de landkaart 'Hellas contra Troas/Atlantis').

Het natuurgeweld was echter niet beperkt gebleven tot Europa, want de vroeger groene Sahara, waarvan de sporen en bewijzen de laatste eeuwen zijn ontdekt, begon uit te drogen⁵. In elk geval is vast komen te staan dat volkeren uit die gebieden zich toen gingen verplaatsen, naar de Nijl maar ook naar het Noorden richting Europa; in eerste instantie vooral naar Portugal en Spanje.

---

⁵ Zie: <https://youtu.be/LIAkjg8knTI> Deze documentare laat zien wat er tussen 3500 en 3300 v.C. gebeurde. 'How the Earth was made', het deel over de Sahara: 'How the Sahara was made'. Produced by Pioneer Film & Television Productions. 2009 A&E Television Networks.

Een herhaling van dit alles zien we, maar dan op grotere schaal, na ca. 2500 v.C. Vele van deze donkere mensen, die we later 'het Maritieme Klokbekevolk' zouden gaan noemen, vertrokken via Sicilië, Sardinië en Corsica, om vandaar over de rivieren de Rhône en Saône naar het Noorden te reizen, waar zij via de Maas, de Rijn en de Donau tot ver in Midden Europa doordrongen (zie hierachter de landkaart 'West Europa'). Europa was verrijkt met weer een nieuw volk, ditmaal uit Afrika.

Een meerderheid reisde per boot langs de Europese kusten en vestigde zich in Frankrijk, Engeland, Ierland etc. Het Nederlandse Deltagebied werd een van hun hoofdvestigingen (zie de landkaarten 'Hellas contra Troas/Atlantis' en 'West Europa'). Van hieruit konden zij zowel over zee andere landen bereiken, als via de rivieren diep het binnenland in, voornamelijk om handel te drijven.

Maar niet alleen uit Afrika arriveerden nieuwkomers: veel grotere golven mensen drongen toen vanuit de Euro-Aziatische steppen Europa binnen. Ook zij omarmden al snel de klokbekecultuur.

Voor ons verhaal zijn de gebeurtenissen van ca. 2500 v.C. ook van groot belang, want de archeologie heeft vastgesteld dat de Orkney eilanden toen werden verlaten. In de jaren daarna werd er vanaf het Noordoosten van het grote Eiland, dat nu Groot Brittannië heet, tot het Zuidwesten, Wessex genoemd, een lange reeks steencirkels gebouwd. Via archeologische vondsten kunnen we deze mensen precies volgen.

De mensen van Orkney hebben zich eerst in Midden Engeland gevestigd, in en nabij het Peakdistrict, van waaruit zij later een verhuizing organiseerden naar het zuiden, het tegenwoordige Wessex.

Zowel in het Peakdistrict als in Wessex vindt men, naast steencirkels, een opmerkelijke concentratie van het specifieke Orkney aardewerk.

Daar in het zuiden, dat zij zelf Troas noemden, bouwden zij het Heilig Ilion (Troje), omgeven door steencirkels, zoals Homerus ons weet te vertellen. Tegenwoordig heet de ruïne Avebury. Zuidelijk daarvan bouwden zij de tempel voor hun Zonnegod Apollo (Stonehenge) (zie de landkaart 'Engeland en het Kanaal'). Het is een van de opmerkelijkste megalietmonumenten ter wereld.

En dit brengt ons tot het begin van een religieus conflict dat zou leiden tot een Godenoorlog, en die wij kennen als de Trojaanse oorlog. In de loop van duizenden jaren was Bretagne, met als centrum het huidige Carnac, uitgegroeid tot het Hoogheilig Kythera. Van daaruit werd een groot deel van Europa en een deel van Noord Amerika geregeerd, zoals Plato ons dat beschrijft. En hun Goden

waren reuzen, zoals Aarde, Zon, Maan, Oceanen en rivieren, en andere natuurverschijnselen, etc. etc. Sommige Oergoden hadden in principe twee geslachten; ze waren man en vrouw. Maar in de loop van de eeuwen was onder invloed van een matriarchaat de rol van het vrouwelijk deel overheersend geworden. Bij het gewone volk werd zo'n Godheid opgesplitst in man en vrouw, die bij elkaar hoorden. Een opvallend voorbeeld hiervan zijn Hephaistos en Aphrodite.

Hoe dan ook, de zon was een Godin: Helle genaamd. En wat moesten de priesteressen en priesters van het Hoogheilig Kythera vaststellen? In Troas was hun Zonnegodin 'geroofd', verdreven. Daar werd een mannelijke Godheid Apollo als zon aanbeden. Een onvergeeflijke ketterij.

Of dit al in een deel van Bretagne vóór 3300 v.C. in beperkte kring was ontstaan, wellicht onder invloed van Indianen uit Amerika, of pas na 2500 v.C. in Troas door de komst van Klokbekeermensen uit de Sahara, is onduidelijk. Maar de religieuze spanningen, ongetwijfeld versterkt door economische motieven, hebben op den duur geleid tot de Grote Godenoorlog. Deze wordt in de Oud-Noorse mythologie 'de Asen-Wanen oorlog' genoemd, waarbij de Wanen de Reuzen zijn en de Asen de nieuwe Goden. Na de oorlog werd er een Vergelijk gesloten, een compromis: er werden zelfs Goden uitgewisseld (Zie Appendix-I, de Godenoorlog).

In de Griekse mythologie kennen we meerdere versies van dezelfde strijd: de oorlog tegen de Titanen, de oorlog tegen de Giganten. Maar de bekendste is voor ons toch wel: de Trojaanse oorlog. Bij deze laatste doet zich evenwel het enigszins verwarrende feit voor dat in deze geschiedenis later het Vergelijk, het compromis, al is verwerkt. Aphrodite b.v. vecht niet aan de zijde van Hellas maar aan die van Troje. En zij verliet Hephaistos voor de Trojaanse God Ares. Zij werd dus 'uitgewisseld'.

Bovendien werd voor het gewone volk de Godenoorlog in de Ilias zo voorgesteld, alsof de aanleiding daarvoor was geweest, dat een goddelijke prinses van Hellas, Helena geheten, was geroofd door Paris, een koningszoon uit Troas. In de Edda wordt wél het juiste verhaal verteld: de Zonnegodin werd vermoord.

De langdurige oorlog moet een verwoestende invloed hebben gehad, zowel op het vasteland als op de eilanden. En de lange onderhandelingen, die tussen alle partijen daarna volgden over een nieuw regeringssysteem voor het kolossale Rijk aan beide zijden van de Oceaan van Atlas, worden in de Odyssee symbolisch voorgesteld door de omzwervingen van Odysseus en zijn avonturen met 'de gevreesde Godinnen van het menselijk spreken', Calypso, de dochter van de oude hoofdrolspeler, de Reus Atlas, en Circe (Kirke) de dochter van de nieuwe baas, Helios, ook een Reus.

Troje, de hoofdstad van Troas was op het eind van de oorlog verwoest, maar door deze desastreuze oorlog was eveneens de macht van Kythera zo goed als vernietigd. Het compromis bracht de betrekkelijke buitenstaanders, de donkere Klokbekeermensen van de Nederlandse Veluwe naar voren om het Rijk te gaan leiden. Homerus noemt hen 'de Faeaken', 'De Duisteren' of 'Donkeren' die, zoals de Ilias vermeldt 'de dansvlaktes van Afrika waren ontvlucht'.

Deze uitverkoren leiders kozen echter hun regeringszetel, hun nieuwe hoofdstad, niet op het vasteland van Hellas maar in Troas op het eiland Atlantis. En zij bouwden deze niet ver van Troje op een plaats aan de rivier de Avon (een tweede Avon) met warmwaterbronnen, waar nu de Britse havenstad Bristol ligt (zie de landkaart 'Engeland en het Kanaal'). Het moet een schitterende havenstad zijn geweest vol boten uit alle delen van de toen bekende wereld. En bij de bouw van hun vestingstad en het koninklijk paleis zijn veel blinkende metalen gebruikt, zoals door zowel Plato als Homerus wordt beschreven.

De naam Atlantis, hetgeen gewoon betekent 'het land van Atlas', kennen we via deze beroemde Griekse wijsgeer Plato. Hij vertelt een andere versie van (een deel van) hetzelfde verhaal in twee dialogen, Timaeus en Critias. Deze versie heeft echter geleid tot het bekende verhaal over het legendarische Eilandenrijk Atlantis, dat tot zoveel misverstanden heeft geleid, en waarover zoveel is gefantaseerd.

De feiten zijn, dat rond 1600 v.C. een nieuwe natuurramp heeft geleid tot het einde van het glorieuze Rijk van de donkere Klokbekeerkoningen die de laatste verbouwing van Stonehenge voor hun rekening hadden genomen, en tevens tot het einde van de Noord-Europese megalietenbouw. Vanaf toen werden dit soort monumenten in Europa nog slechts (en voor het eerst) opgericht op het vasteland van Griekenland, en uiteraard op vele plaatsen buiten Europa.

De koningen van Atlantis vluchtten met hun hofhouding en met allen, die maar mee wilden of konden gaan, op hun schepen via de Canarische Eilanden naar Midden Mexico, waar niet lang daarna de zogenaamde Olmeken-beschaving opbloeide, onder andere bekend om zijn enorme negroïde koningshoofden, maar ook om allerlei blanke figuren, met of zonder baard.

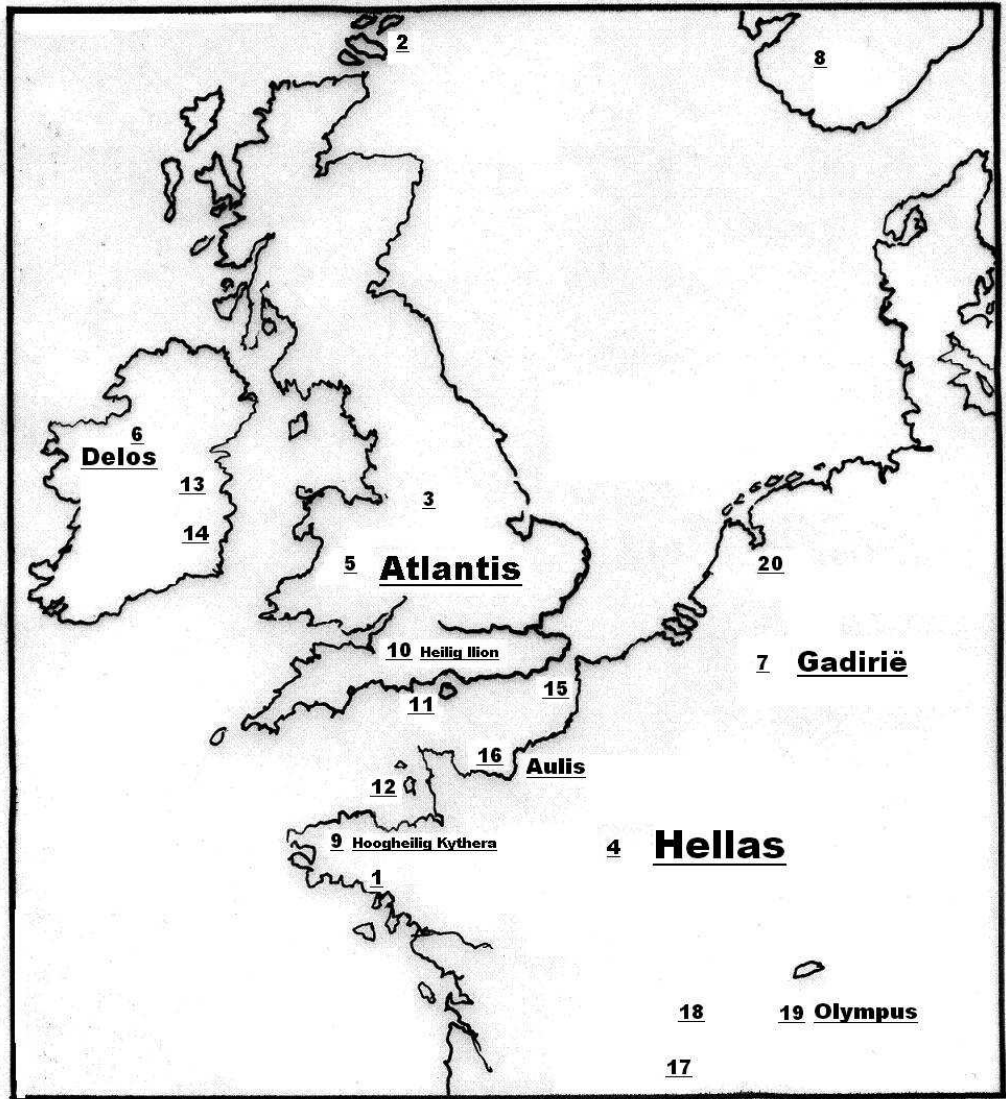
In het verhaal van Plato was van Atlantis slechts een ondoorwaadbare modderpoel overgebleven. De vluchtelingen die nooit terugkeerden, wisten niet dat het land later weer droog was geworden. Voor hen en hun nakomelingen was Atlantis voor altijd in zee verdwenen. En ramptoerisme heeft de verbeeldingskracht daarna flink in werking gezet, want Plato beschreef het in Timaeus als volgt, waarbij we moeten bedenken dat hier de Egyptische priesters van Saïs tegen de Athener Solon spreken:

“Maar later kwamen er geweldige aardbevingen en overstromingen; en op één enkele rampspoedige dag en nacht verzonk gans uw militaire macht ineens onder de grond, terwijl het eiland Atlantis eveneens in zee verzwolgen werd en verdween. Daardoor komt het dat de oceaan daar ter plaatse nu nog onbevaarbaar en ondoorzoekbaar is: de modder, door het verzonken eiland gevormd, is, vlak onder de wateroppervlakte, een onoverkomelijk beletsel”.

De ‘schrijver’/componist van de Ilias had echter betere informatie over wat er nu precies was gebeurd. Hij stelt de ramp voor als wraak van Apollo, Poseidon en zelfs Zeus voor de vernietiging van ‘hun Troje’. Maar nadat deze Goden hun woede hadden gekoeld op de restanten van het Griekse legerkamp ten zuiden van de ruïnes van Troje, het Heilig Ilion, herstelden zij de oude situatie in het land weer. In Homerus’ woorden:

‘Nadat de stad van Priamus in het tiende jaar (van de Oorlog, RA) was verwoest, en ook de Argiven (Achaeërs) in hun schepen naar hun geliefde vaderland waren teruggekeerd, toen overlegden Poseidon en Apollo om het bolwerk (van de geallieerde Grieken bij Troje, RA) te vernietigen, door er het geweld tegen te richten van alle rivieren, die van het Idagebergte naar zee stromen -de Rhesus en de Heptaporus, de Caresus en de Rhodius, de Granicus en de Aesepus, en de goddelijke Scamander, en de Simoïs, langs wier oever zoveel rundsleren schilden en helmen neervielen in het stof, alsook hele geslachten Helden- van al deze rivieren vormde Phoebos Apollo één mond, en negen dagen lang joeg hij hun stroom tegen het bolwerk; en Zeus deed het onophoudelijk regenen, om de wallen des te sneller door de zoute zee te laten verzwelgen. En de Aardschudder (Poseidon), met zijn drietand in zijn handen, gaf leiding, en voerde op de golven alle fundamenten van balken en stenen weg, die de Achaeërs met zoveel inspanning hadden gelegd, en effende alles langs de sterke stroom van de Hellespont, en bedekte het uitgestrekte strand opnieuw met zand, na het slechten der wallen; en de rivieren bracht hij terug in de bedding, waardoor ze voorheen ook hun heldere water lieten stromen. Zo dan zouden het in later tijd doen Poseidon en Apollo!’ (Ilias XII, 15-35).

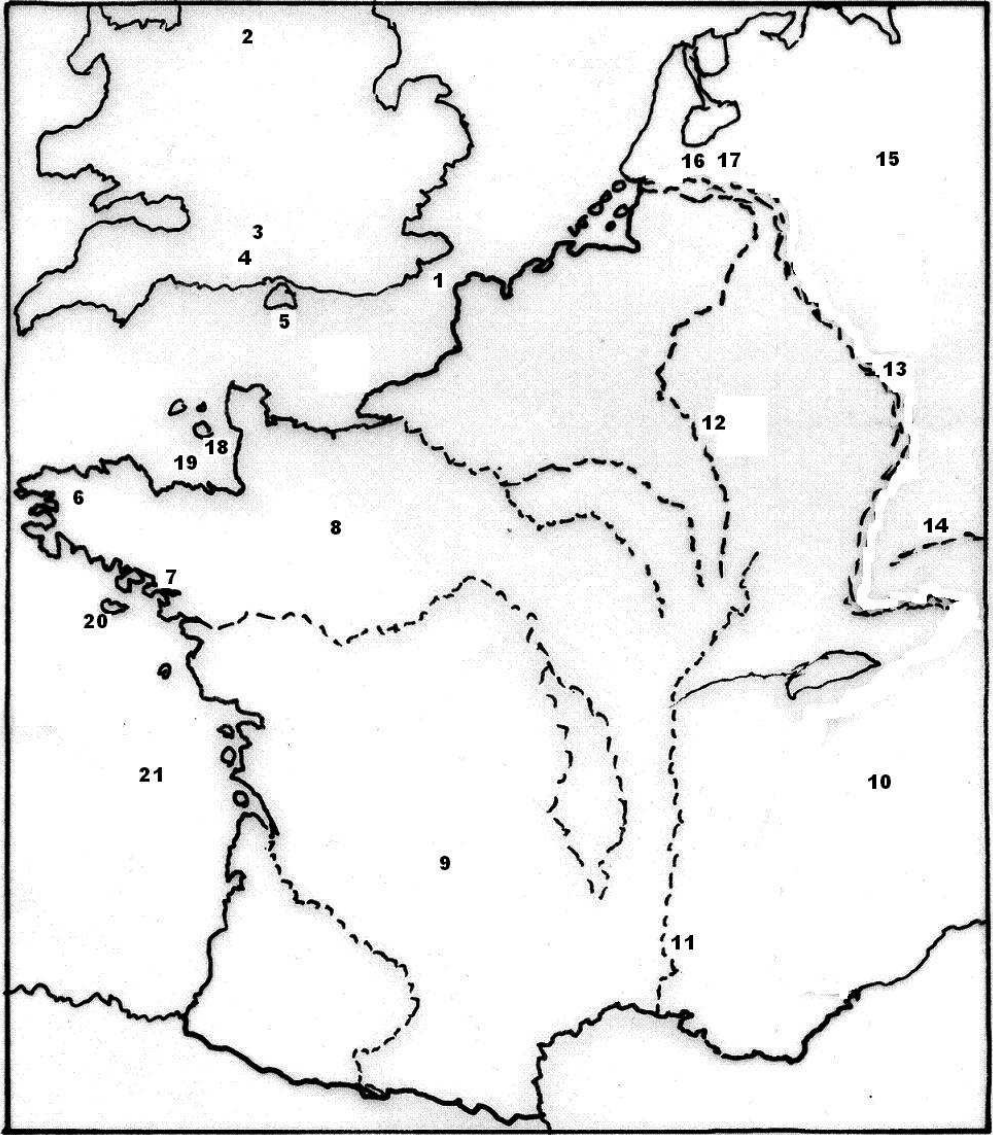
N.B.: Met Idagebergte wordt bedoeld: de bergen van Wales met in het noorden als hoogste top van 1085 meter Snowdon, waar Zeus was geboren. Aan de voet hiervan ligt het Peakdistrict, een schitterend natuurreserveaat, dat in de Ilias Dardanië wordt genoemd.

Landkaart: Hellas contra Troas/Atlantis.

Hellas contra Troas/Atlantis:

- 1) Carnac (de stad Athene), waar de eerste steencirkels van Er-Lannic in de vorm van een dubbel hoefijzer zijn aangetroffen.
- 2) De Orkney Eilanden met de volgende steencirkels.
- 3) Het Peakdistrict 'Midden op het Eiland' met (naast steencirkels) de Heuvel van Clito/Poseidon en de warmwaterbronnen van Buxton. Dit natuurreservaat heet bij Homerus Dardanië, waar koning Dardanus zich vestigde.
- 4) Hellas, het machtscentrum voor de Trojaanse oorlog.
- 5) Atlantis, waarvan het zuidelijke deel Troas heet bij Homerus.
- 6) Delos (Ierland), de geboorteplaats van Apollo en Artemis.
- 7) Gadirië, genoemd naar Gadirus, de tweelingbroer van Poseidons zoon Atlas.
- 8) Scandinavië.
- 9) Het Hoogheilig Kythera.
- 10) Het Heilig Ilion (=Troje, dat volgens Homerus "omringd was door steencirkels". Avebury, dit Troje, is als geen andere plaats ter wereld "omringd door steencirkels").
- 11) Het Eiland Lesbos (Wight).
- 12) Het Kanaaleiland Ithaca, het land van Odysseus (Jersey).
- 13) De River Boyne Vallei.
- 14) De Wicklow Mountains ten zuiden van Dublin.
- 15) De Zuilen van Hercules in de Zee van Helle (de Hellespont).
- 16) Aulis (Normandische stranden), van waar de 1200 schepen der Grieken vertrokken naar Troje.
- 17) Centraal Massief in het huidige Frankrijk, waar o.a. de Centauren leefden.
- 18) De berg Pelion, nu Puy de Sancy genoemd.
- 19) De Olympus, tegenwoordig bekend als de Mont Blanc, de Witte Berg.
- 20) Hilversum (bekend van de Hilversum-cultuur) en de Nederlandse Veluwe, waar een belangrijk Centrum was van het Maritieme Klokbekevolk.

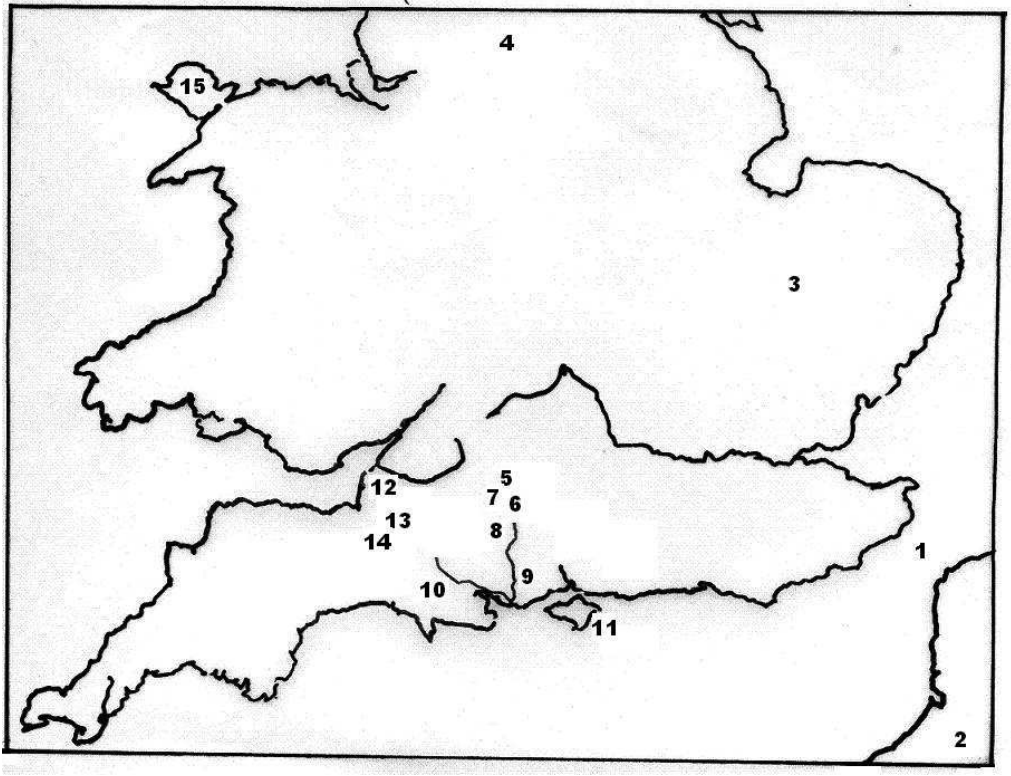

Landkaart: West Europa.

West Europa

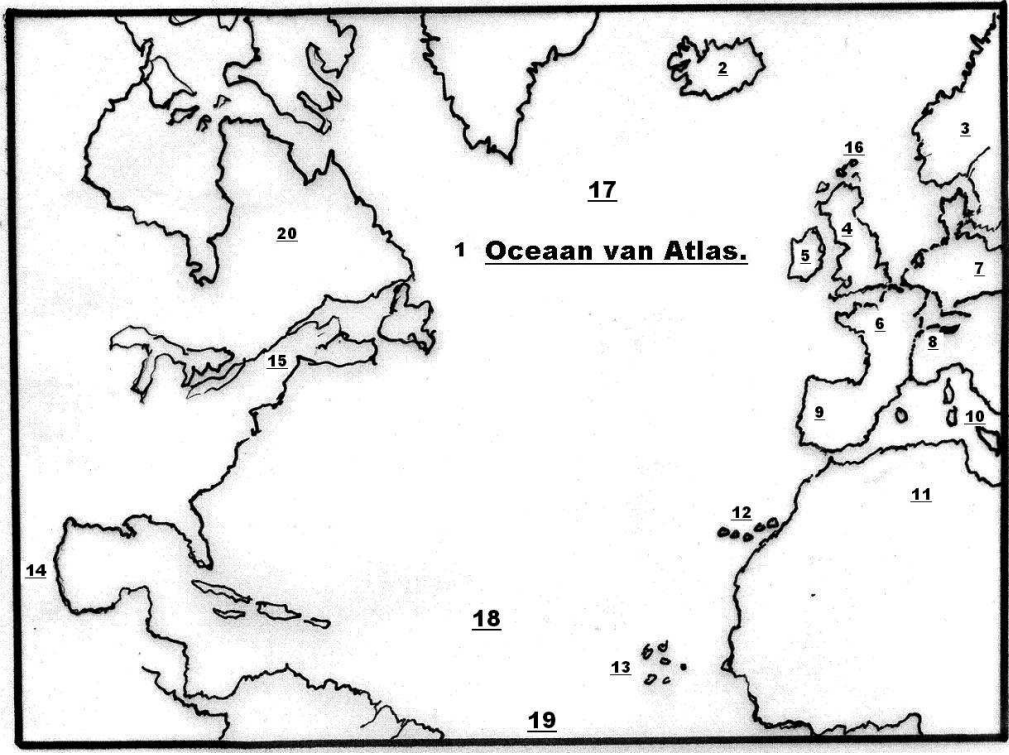
- 1) Zuilen van Hercules in de Zee van Helle (Hellespont).
- 2) Engeland, bij Homerus Troas, bij Plato het gebied waar de Atlas-dynastie zich vestigde na het verlaten van het 'Midden van het Eiland' (met de Heuvel van Clito), door Homerus Dardanië genoemd.
- 3) Troje, het huidige Avebury, het oude centrum van de Britse Wessex-cultuur, is zelf de grootste steencirkel ooit.
- 4) Stonehenge, in de Ilias van Homerus: de tempel van Apollo.
- 5) Het Eiland Lesbos (=Wight).
- 6) Het Hoogheilig Kythera (het Franse Bretagne).
- 7) Carnac, het wereldcentrum van de Megalietenbeschavingen, waarvan Europa zo'n 2000 jaar een absoluut monopolie bezat (van ca. 5300 - 3300 v.C.).
- 8) HELLAS.
- 9) De berg Pelion (naar ons idee: Puy de Sancy in het Franse Centraal Massief).
- 10) De Olympus, de huidige Mont Blanc, het verblijf der Goden.
- 11) De rivier de Rhône etc.) Vanuit Noord Afrika verspreidde,
- 12) De rivier de Maas,) via de Europese kusten alsook via
- 13) De rivier de Rijn,) deze rivieren in Europa, het
- 14) De rivier de Donau.) Maritieme Klokbekervolk zich.
- 15) Gadirië, genoemd naar Gadirus, de tweelingbroer van Poseidons zoon Atlas.
- 16) De Nederlandse Veluwe, een belangrijk centrum van de Klokbeker.
- 17) Hilversum, waarnaar de Hilversum-cultuur is vernoemd.
- 18) Het Eiland Jersey in de stormachtige Golf van St. Malo (=Ithaca).
- 19) Golf van St. Malo.
- 20) Het Eiland Belle Île, de woonplaats van de held Ajax, zoon van Telamon, koning van Salamis.
- 21) De onderzeese paleizen van de Godin Thetis en de God Hephaistos.

Landkaart: Engeland en het Kanaal.

Engeland en het Kanaal.

- 1) Zuilen van Hercules in de Helle Zee (Hellespont).
- 2) Hellas.
- 3) Troas/Atlantis (Engeland).
- 4) Peakdistrict met de Heuvel van Clito/Poseidon, en de warmwaterbronnen van Buxton. Dardanië bij Homerus. Het ligt aan de voet van het Ida-gebergte in Wales.
- 5) Avebury, Troje (het Heilig Ilion): is op zichzelf al de grootste steencirkel: het is 'omringd door een cirkel van stenen'.
- 6) West Kennet Longbarrow (de Hoge Tombe van Ilos).
- 7) Silbury Hill (de heuvel van Batieia in de Ilias).
- 8) Stonehenge, de Apollo tempel in de Ilias.
- 9) Rivier de Avon (= Skamander bij Homerus).
- 10) Rivier de Stour (Bij Homerus Simoëis). Beide rivieren monden op dezelfde plaats uit in zee; zowel bij Homerus als in het echt.
- 11) Eiland Wight (= Lesbos).
- 12) De huidige stad Bristol (= Norombega, ofwel Atlantic City, de nieuwe hoofdstad van het Atlantis der Faeaken ná de vernietiging van Troje.
- 13) Wells: koudwaterbronnen.
- 14) Glastenbury.
- 15) Het Eiland Anglesey (Mona), waar het bewijs ligt van het religieuze conflict: een oud type dolmen, zoals die heel vroeger in Bretagne werden gebouwd. Hier geplaatst boven op een vernielde steencirkel.

Landkaart: Oceaan van Atlas.

Oceaan van Atlas.

- 1) Oceaan van Atlas.
- 2) IJsland, de bakermat van de Scandinavische EDDA.
- 3) Scandinavië.
- 4) Atlantis met in het zuiden het Heilig Ilion in Troas.
- 5) Delos, Ierland, geboorteplaats van Apollo en Artemis.
- 6) Hellas met het Hoogheilig Kythera.
- 7) Gadirië, genoemd naar Gadirus, de tweelingbroer van Poseidons zoon Atlas.
- 8) Rivieren, waarover het Maritieme Klokbekevolk uit Libië (Afrika), bij Homerus Faeaken genoemd, zich over het vasteland van Europa verspreidden. De meesten gingen evenwel via de Europese kusten naar het Noorden.
- 9) Het Iberisch Schiereiland (Spanje/Portugal).
- 10) Sicilië.
- 11) Libië ofwel Afrika, bakermat van de Faeaken.
- 12) Canarische Eilanden, van waaruit schepen via de Atlantische zuidelijke golfstroom gemakkelijk naar Midden Mexico (Olmeken) konden varen, of meer naar het noorden naar Nieuw Engeland, waar Mysterie Hill (America's Stonehenge) ligt en vele megalieten.
- 13) Kaapverdische Eilanden. Van hieruit bereikten schepen het Noord-Oosten van Zuid Amerika.
- 14) Midden Mexico, waar tegen 1500 v.C. de Olmeken arriveerden, volgens one analyse vanuit Atlantis Eiland.
- 15) Nieuw Engeland.
- 16) Orkney Eilanden.
- 17) Noordelijke Atlantische stroming: van Noord Amerika naar Europa.
- 18) Zuidelijke stroming: van de Canarische Eilanden naar Midden en Noord Amerika.
- 19) Idem: van de Kaapverdische Eilanden naar Noord-Oost Brazilië.
- 20) Noord-Oost Amerika.

Inleiding - II.

Aangezien de strijd om Troje zich niet in West Turkije kan hebben afgespeeld, zoals oude Grieken als Aristoteles al beweerden, en zoals steeds meer moderne onderzoekers concluderen, moest ook dat onderwerp hier onderzocht worden. Aan het einde van dit boek komen de feiten daarover in een Naschrift ter sprake. Waar de verhalen uit Homerus' Epen, 'de Ilias' en 'de Odyssee', dan wel geplaatst moeten worden, kan slechts door archeologische en andere wetenschappelijke gegevens worden vastgesteld. En hoewel dit boek om voor de hand liggende redenen begint in de Europese grotten tijdens de laatste IJstijd, komt dat aspect pas vanaf ca. 3300 v.C. aan de orde. Want omdat Homerus zingt over een 'Troje omringd door stenen cirkels' hebben wij gemeend dat volk te moeten volgen, dat in lang vervlogen tijden de oudste steencirkels van Er-Lannic bouwde, welke nu als een dubbel hoefijzer in zee staan in het belangrijkste megalithische centrum van de wereld: Carnac en omgeving in het Franse Bretagne.

Rond 3300 v.C. laten wij hen vertrekken naar de Orkney Eilanden boven Schotland, omdat daar de volgende steencirkels werden gebouwd, en wel tussen 3300 en 2500 v.C. En na die tijd treffen wij Homerus en Plato aan op het Brits/Ierse Eilandenrijk. Nergens ter wereld komen hun nauwkeurige beschrijvingen werkelijk letterlijk voor behalve daar. De dichter van de eerste versie van de Ilias en de Odyssee kende die wereld persoonlijk. Laten we enkele voorbeelden geven:

Dardanië en Troas resp. Atlantis-eiland:

- 1) Volgens Homerus kwam koning Dardanus van een eilandje, toen hij zich in het midden van het nieuwe land vestigde, dat hij Dardanië noemde. Volgens onze analyse is dat eilandje een van de Orkney-eilanden, en vestigde Dardanus zich met zijn volk in het Peak-district in midden Engeland. Niet alleen verschijnen daar dan steencirkels, zoals op Orkney. In het Peak-district treffen we ook het heel speciale Orkney aardewerk aan.
- 2) Precies daar bouwde Poseidon een burcht voor zijn geliefde Clito en versterkte de heuvel door hem steil te maken. Wij hebben Poseidon's heuvel geïdentificeerd als het huidige Peveril (castle) in Castleton.
- 3) Zowel Homerus als Plato vermelden koud- en warmwaterbronnen. We vonden die ter plaatse: de warme bronnen in het hiervoor beroemde stadje Buxton.